Ο κ. ΣΠ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ ΚΑΤΕΘΕΣΕ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΝ

ΕΜΠΕΡΙΣΤΑΤΩΜΕΝΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ

Πρὶν προχωρήσω περαιτέρω, Κύριοι Βουλευταί, εἰς τὴν συνοπτικὴν ἐπισκόπησιν τῆς διαμορφώσεως τοῦ νέου τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ 1962 ἐν σχέσει πρὸς τὰ τελικὰ δεδομένα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ παρελθόντος ἔτους 1961 θεωρῶ ἐπάναγκες νὰ προβῶ εἰς γενικάς τινας παρατηρήσεις.

Διετυπώθη, συχνάκις, ἡ ἄποψις ὅτι τὰ ἔσοδα τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1961 προϋπελογίσθησαν κατὰ τρόπον πλημμελῆ. Ὅτι ἐκ τοῦ ἀνακριβοῦς τούτου ὑπολογισμοῦ ἐνεφανίσθησαν ὑπερέσοδα εἰς ἐλαττωματικὸν ὕψος, ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀποτελεῖ ἀξιόλογον πρόσθετον φορολογικὴν ἐπιβάρυνσιν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ ὅτι κατὰ πᾶσαν ἐκδοχὴν ἡ πραγματικότης αὐτὴ ὤφειλε νὰ κατευθύνῃ τὴν κυβέρνησιν τὸ μὲν πρὸς ἐλάφρυνσιν τῆς φορολογίας τὸ δὲ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν παγίων καὶ τῶν κοινωνικῶν δαπανῶν τοῦ τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ.

Ἡ κυβέρνησις δὲν συμμερίζεται τὰς ἀπόψεις αὐτάς. Ταῦτα δὲ διότι ἡ ἔννοια τοῦ προϋπολογίζειν ἐνέχει ἐξ ὁρισμοῦ τὸν παράγοντα τῆς ἀβεβαιότητος ἰδίᾳ προκειμένου περὶ ἐσόδων. Ἄλλως θὰ ἐπρόκειτο περὶ ὑπολογισμοῦ καὶ ὄχι προϋπολογισμοῦ αὐτῶν. Εἶναι κατ' ἀρχὴν ἀκριβὲς ὅτι ὑπὸ ὡρισμένας συνθήκας οἱ κανόνες τῆς δημοσιονομίας ἐπιτρέπουν μείζονα προσέγγιση κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν διαφόρων μεγεθῶν τοῦ σκέλους τῶν ἐσόδων τοῦ προϋπολογισμοῦ.

Προκειμένου ὅμως περὶ οἰκονομίας ἡ ὁποία τελεῖ ὑπὸ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἡ ὁποία ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν λόγω τῆς συνθέσεώς της πολλῶν καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ἀπροσδιορίστων διακυμάνσεων, ἡ μεταβολὴ τῶν δεδομένων τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν κρατικῶν ἐσόδων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκτελέσεως προϋπολογισμοῦ δεδομένης χρήσεως παρουσιάζεται ἐνδεχομένη. Ὅθεν καὶ αἱ ἑκάστοτε διαπιστούμεναι ἀπρόβλεπτοι παρεκκλίσεις ἀπὸ τὰ προϋπολογισθέντα μεγέθη τῶν κρατικῶν ἐσόδων, εὑρίσκουν εὐθέως τὴν δικαιολογησίν των.

Πλέον συγκεκριμένως εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας τὸ πόσον ἐξαρτᾶται ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς Χώρας καὶ συνεπῶς καὶ ἡ ἐξέλιξις τῶν δημοσίων οἰκονομικῶν ἀπὸ τὸ συνολικὸν μέγεθος τῆς ἐτησίας γεωργικῆς μας παραγωγῆς, τὸ ὁποῖον διὰ τοὺς γνωστοὺς φυσικοὺς λόγους δὲν δύναται ἐκ τῶν προτέρων νὰ προσδιορισθῇ.

Καλὴ ἐσοδεία σημαίνει καθολικὴν αὔξησιν τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῆς Χώρας καὶ συνεπῶς ηὐξημένα μεγέθη τῶν δημοσίων ἐσόδων, ὅπως ἀντιστρόφως μειωμένη γεωργικὴ παραγωγὴ δημιουργεῖ τουλάχιστον συνθήκας οἰκονομικῆς καὶ δημοσιονομικῆς ἀτονίας.

Περαιτέρω τὰ δημόσια ἔσοδα τελοῦν ὑπὸ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς τελικῆς ἐξελίξεως τῶν ἐμμέσων φόρων καὶ δὴ τῶν τελωνειακῶν δασμῶν. Τοῦτο ἰδιαιτέρως ἰσχύει διὰ τὸν τόπον μας ὅπου — ὅπως προηγουμένως ἀνέπτυξα — ἀρκεῖται εὐαισθησίαι παρουσιάζονται εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἰσοζυγίου τῶν ἐξωτερικῶν μας λογαριασμῶν.

Εἰς ἐποχὰς μάλιστα διεθνοῦς ἀβεβαιότητος μὲ ἐξαγωγὰς στηριζομένας κατὰ μέγα ποσοστὸν εἰς προϊόντα οὐχὶ πρώτης προτεραιότητος, μὲ εἰσαγωγὰς διαμορφουμένας ἀναλόγως τῶν εὐρυτέρων ἐξελίξεων τῆς γενικῆς καταστάσεως, μὲ πρωταρχικῆς σημασίας ἀδήλους πόρους καὶ μὲ πάντα ταῦτα ἐξαρτώμενα ἀπὸ μεταβαλλομένους παράγοντας διεθνοῦς κλίμακος, ἡ μὲν συντηρητικὴ ἐκτίμησις τῶν ἐσόδων τοῦ προϋπολογισμοῦ παρουσιάζεται ἐπιβεβλημένη αἱ δὲ μεταβολαὶ τῶν μεγεθῶν τῶν κρατικῶν ἐσόδων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς οἰκονομικῆς χρήσεως ἔχουν φυσιολογικὴν τὴν αἰτίαν των.

Εἰδικῶς διὰ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ λήξαντος ἔτους 1961 δέον ἰδιαιτέρως νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ τελικῶς ἐμφανισθεῖσα ὡς ὑποεκτίμησις τῶν ἐσόδων ἔχει καὶ πρόσθετον αἰτίαν. Πράγματι οὗτος κατηρτίσθη εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν μόλις διεφαίνετο ἐγγίζουσα καὶ διὰ τὴν Χώραν μας ἡ ἔναρξις τῆς ἐξόδου τῆς οἰκονομίας μας ἐκ περιόδου ἐπιβραδύνσεως τῆς δραστηριότητός της.

Θὰ ἀπετέλει συνεπῶς ἀσύνετον πρᾶξιν ὁ προϋπολογισμὸς τῶν ἐσόδων τοῦ Κράτους νὰ εἶχε στηριχθῇ ἐπὶ τῆς προεξοφλήσεως ὁριστικῆς εἰσόδου τῆς οἰκονομίας μας εἰς νέαν περίοδον ἀνοδικῆς πορείας.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ τοῦ ὅτι ἡ μείζων ἀπόδοσις τῶν κρατικῶν ἐσόδων ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν μείζονος φορολογικῆς ἐπιβαρύνσεως τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου εἶναι αὐταπόδεικτον ὅτι δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ πράγματα. Ἀντιθέτως καὶ κυρίως, ἡ θέσπισις νέων φορολογιῶν ὅπως καὶ ἡ αὔξησις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν, ἀποτελεῖ πρόσθετον ἐπιβάρυνσιν.

Τὸ αὐτὸ ὕψος τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν κατ' ἀνάλυσιν τῶν ἐπιπτώσεών του παρουσιάζεται βαρύτερον εἰς περιόδους οἰκονομικῆς ὑφέσεως καὶ διαταραχῆς ὥστε ἀκριβῶς καὶ παρὰ τὴν μείωσιν τῆς ἀποδόσεως τῶν ἐσόδων κατὰ τὰς περιστάσεις αὐτὰς ἐπιδιώκεται ἡ τόνωσις τῶν ἐν ἀτονίᾳ οἰκονομιῶν διὰ ποικίλων μεθόδων μεταξὺ τῶν ὁποίων ἰδιάζουσαν θέσιν προσλαμβάνει καὶ ἡ προσφυγὴ εἰς σειρὰν μέτρων ἐλαφρύνσεως τῆς φορολογίας.

Καθ' ὅσον τέλος ἀφορᾷ τὴν ἄποψιν τῆς αὐξήσεως τῶν παγίων δαπανῶν τοῦ τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ, ὡς ἐκ τῆς μείζονος ἀποδόσεως τῶν ἐσόδων ἡ θέσις τῆς κυβερνήσεως εἶναι σαφὴς καὶ ἐκκαθαρισμένη ἐνώπιον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἡ κυβέρνησις καταβάλλουσα πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὸν μετὰ συνέσεως καὶ ἀπωτέρας προπτικῆς ἐπιμερισμὸν τῶν ἐσόδων τοῦ Κράτους εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς τῆς κυβερνητικῆς δραστηριότητος ἀποδίδει δι' οὗς λόγους ἀνέπτυξα ὅλως ἰδιάζουσαν σημασίαν καὶ προτεραιότητα εἰς τὴν γενικωτέραν προσπάθειαν τῆς ἀναδιαρθρώσεως τῆς οἰκονομίας μὲ πρώτην ἐντόπισιν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν μεγεθῶν τοῦ προγράμματος τῶν ἐπενδύσεων καὶ παράλληλον ἐκδήλωσιν εἰς τὴν κατὰ τὸ δυνατόν, μείζονα συμβολὴν τοῦ τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τῶν ἐπενδύσεων.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι δίχως νὰ παραγνωρίζῃ ἢ νὰ ὑποτιμᾷ ἡ κυβέρνησις τὴν εὐρυτέραν ἀνάγκην καὶ κοινωνικὴν σημασίαν τῶν δαπανῶν τοῦ τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπιδιώκει μὲ ἀκρίβειαν τὴν ἀξιολόγησιν καὶ ἱεράρχησιν αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὰς προγραμματικάς της κατευθύνσεις μὲ τελικὴν ἐπιδίωξιν τὰ περισσεύματα αὐτοῦ νὰ διοχετεύωνται εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τῶν ἐπενδύσεων.

Ταῦτα πάντα ἐπιπροσθέτως σημαίνουν ὅτι ἡ κυβέρνησις κατὰ τὴν παροῦσαν τοιαύτην φάσιν τῆς ἐξελίξεως τῆς ἐκτελέσεως τοῦ τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς παρούσης χρήσεως, θεωρεῖ ὅτι δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἱκανοποίησιν αἰτημάτων περαιτέρω αὐξήσεως τῶν παγίων δαπανῶν τοῦ τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ. Ἐπιδίωξις τῆς κυβερνήσεως παραμένει βεβαίως νὰ ἴδῃ βελτιωμένην τὴν θέσιν τῶν δημοσίων λειτουργῶν, ὑπαλλήλων καὶ συνταξιούχων. Ἀπόδειξιν τούτου συνθέτει ἡ ἀκολουθηθεῖσα ἐν προκειμένῳ πολιτικὴ ἐκφραζομένη εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ἀποδοχῶν τῶν δημοσίων λειτουργῶν καὶ ὑπαλλήλων, διὰ τὴν περίοδον ἀπὸ Σεπτεμβρίου 1957 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1961 κατὰ ποσοστὸν κυμαινόμενον μεταξὺ 19% μέχρι 40,3% ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ καὶ τοῦ κλάδου, εἰς ὃν ἀνήκουν οὗτοι. Ἀνάλογος ὑπῆρξε καὶ ἡ βελτίωσις τῶν συντάξεων.

Ἡ κυβέρνησις πιστεύει ὅτι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ συνεπῶς καὶ οἱ δημόσιοι λειτουργοί, ὑπάλληλοι καὶ συνταξιοῦχοι ἔχουν ἀπόλυτον συμφέρον νὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἀπαραίτητον διατήρησιν τῆς σταθερότητος τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας καὶ εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς ἀναδιαρθρώσεώς της. Διότι, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, ἀπὸ τὴν καλὴν ἐξέλιξιν καὶ σταθερότητα τῆς οἰκονομίας μας ἰδίᾳ δὲ τοῦ ἐθνικοῦ μας νομίσματος καὶ αὐτῶν τῶν τάξεων ἡ ζωὴ θὰ βελτιωθῇ σταθερώτερον παρὰ ἀπὸ νέας ἀναπροσαρμογὰς τοῦ μισθολογίου των, ὅταν καὶ καθ' ὅσον αὗται εἶναι ἐνδεχόμενον συνολικῶς λαμβανόμεναι νὰ προκαλέσουν δυσμενεῖς συνεπείας ἐπὶ τῶν ὑγιῶν νομισματικῶν συνθηκῶν τῆς Χώρας, ἐφ' ὅσον μάλιστα θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθοῦν μὲ τὴν ταὐτόχρονον ἐπιτακτικὴν συνέχισιν τῶν δαπανῶν βασικῆς ἀναμορφώσεως τῆς οἰκονομίας μας.

Ἀνατέμνων, Κύριοι Βουλευταί, κατὰ γενικωτέρας γραμμὰς τὸ φορολογικόν μας θέμα δὲν διστάζω νὰ εἴπω ὅτι ἡ ποσοστιαία σχέσις μεταξὺ τῆς ἀποδόσεως τῶν ἀμέσων καὶ τῶν ἐμμέσων φόρων ἤτοι 22% πρὸς 78% περίπου δὲν εἶναι ἱκανοποιητική.

Καὶ ναὶ μὲν μέχρις ὡρισμένου σημείου ἡ προφανὴς αὕτη δυσαναλογία ἔχει τὴν ἑρμηνείαν της εἰς τὴν κυριαρχοῦσαν μορφὴν τῶν μικρῶν εἰσοδημάτων τοῦ μεγίστου τμήματος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, δὲν παύει ὅμως νὰ ἐμφανίζῃ παραλλήλως καὶ τὴν εἰκόνα ἀπαραδέκτου φοροδιαφυγῆς. Ταῦτα πάντα παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη σημειοῦται προοδευτικὴ ἐμπέδωσις τῆς φορολογικῆς συνειδήσεως. Πράγματι ὡς προκύπτει ἐκ τῶν παρατιθεμένων στοιχείων καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν φορολογικῶν δηλώσεων σημαντικῶς ηὐξήθη, ἀλλὰ καὶ παράλληλος αὔξησις σημειοῦται καὶ εἰς τὸ ὕψος τῶν δηλουμένων εἰσοδημάτων.

Ἔτη	Ἀριθμὸς δηλώσεων	Ποσὸν δηλουμένου εἰσοδήματος (Εἰς ἑκαταμ. δραχμὰς)
1959	24.7646	12.566,3
1960	26.7074	13.345,2
1961	28.5799	15.731,7

Ἡ ὑπὸ τῶν φορολογουμένων ἐκπλήρωσις τῶν φορολογικῶν των ὑποχρεώσεων δὲν ἀποτελεῖ μόνον κατὰ συνταγματικὴν ἐπιταγὴν κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὸν καθῆκον, διὰ τῆς συμμετοχῆς πάντων τούτων εἰς τὰ δημόσια βάρη ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς των ἀντοχῆς. Ἀποτελεῖ ἐπὶ πλέον ἐπιβεβλημένην συμβολὴν τῶν οἰκονομικῶς ἰσχυρῶν φορολογουμένων εἰς τὴν δημιουργίαν γενικῆς συνειδήσεως ὅτι δὲν καρποῦνται μόνον ὀφέλη ὑπὸ τὸ ἐλεύθερον ἀστικὸν καθεστὼς τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ ὅτι γνωρίζουν νὰ συμβάλλουν εἰς τὰς σημερινὰς ἐπιταγής. Καὶ ὀφείλουν οἱ οἰκονομικῶς ἰσχυρότεροι φορολογούμενοι τοῦ τόπου μας νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι πέραν πάσης ἄλλης σκέψεως μόνον δίδοντες πρῶτοι αὐτοί, ὡς ὀφείλουν, τὸ παράδειγμα τῆς ἀναλόγου συμμετοχῆς των εἰς τὰ δημόσια βάρη, συμμετέχουν εἰς τὴν προστασίαν τῆς κοινωνικῆς τάξεως ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν πρώτην προϋπόθεσιν τῆς διαφυλάξεως τοῦ κοινωνικοῦ μας καθεστῶτος ἀπὸ τὴν ὁμαλὴν ἐξέλιξιν τῶν θεσμῶν τοῦ ὁποίου ἀναμφιβόλως πρῶτοι αὐτοὶ καρποῦνται καὶ προστατεύονται.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυβέρνησιν, αὕτη ἀντιμετωπίζει, Κύριοι Βουλευταί, τὸ ὅλον θέμα διὰ δύο κυρίως μεθόδων αἱ ὁποῖαι καὶ αἱ δύο ἀποβλέπουν εἰς εὐρυτέραν ἐμπέδωσιν τῆς φορολογικῆς συνειδήσεως.

Πρῶτον διὰ τῆς καθοδηγήσεως τῶν φορολογικῶν ὀργάνων τῆς Πολιτείας πρὸς τὴν πρέπουσαν συναντίληψιν καὶ συμπαράστασιν τοῦ Κράτους πρὸς τοὺς φορολογουμένους.

Ὅπως εἶναι ἀπαράδεκτον φορολογούμενοι ἐσκεμμένως παραβλέποντες τὰ πρὸς τὴν Πολιτείαν καθήκοντά των νὰ νομίσουν ὅτι δύνανται διὰ πολλῶν ἐφευρέσεων καὶ μεθόδων νὰ ἀποφεύγουν τὰς νομίμους καὶ δικαίας φορολογικάς των ὑποχρεώσεις, οὕτω καὶ ἀντιστρόφως ὁ εἰλικρινὴς φορολογούμενος πρέπει νὰ εὑρίσκῃ πλησίον τῶν φορολογικῶν ὀργάνων εἰλικρινῆ συμπαράστασιν καὶ ἀντικειμενικὴν ἐκτίμησιν τῶν προβλημάτων του.

Καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν δὲν θὰ φεισθῶ προσπαθειῶν, Κύριοι Βουλευταί διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ πρώτη ἡ Πολιτεία νὰ δώσῃ ἀποδείξεις εὐρυτέρας κατανοήσεως τοῦ φορολογικοῦ θέματος. Τοῦτο δὲ διότι πιστεύω ὅτι πέραν πάσης ἄλλης σκέψεως ἡ δημιουργία τοιούτου ἐποικοδομητικοῦ φορολογικοῦ κλίματος εἶναι πλέον συντελεστικὴ διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὑπὸ τῶν ἀμέσων φόρων ἐπιδιωκομένων εὐρυτέρων σκοπῶν ἀπὸ τὴν μεταβολὴν τῶν συντελεστῶν τῆς φορολογίας.

Ἡ δευτέρα μέθοδος εἶναι ἡ καταστολτική.

Θὰ διαπράξουν βαρύτατον σφάλμα οἱ ὑποκείμενοι, εἰς τὸν τόπον μας, εἰς τὴν ἄμεσον φορολογίαν καὶ ἀποφεύγοντες ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει νὰ δηλώνουν τὰ εἰσοδήματά των, ἐὰν ἐκλάβουν αὐτὰς τὰς σκέψεις τῆς κυβερνήσεως ὡς κατάλληλον εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἀχαρακτήριστον στάσιν των κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ τῶν ἐντίμων φορολογουμένων.

Ὅθεν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ καταστήσω σαφὲς ὅτι τελοῦν ὑπὸ μελέτην συγκεκριμέναι πρακτικαὶ προτάσεις διὰ τήν, κατὰ τὸ δυνατόν, περιστολὴν τῆς φοροδιαφυγῆς καὶ τὰς ὁποίας μετὰ ὥριμον βάσανον θὰ παρουσιάσω εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπείαν.

Ἡ κυβέρνησις πιστεύει ἀκόμη ὅτι ἀξιόλογος πρόοδος πρὸς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς φορολογικῆς δικαιοσύνης θὰ σημειωθῇ διὰ τοῦ νέου θεσμοῦ τῶν φορολογικῶν δικαστηρίων τὰ ὁποῖα ἤδη ἄρξις τῆς λειτουργίας, ὡς γνωστόν, ἐπίκειται.

Ἡ σύνθεσις τῶν δικαστηρίων τούτων εἰς πρῶτον καὶ δεύτερον βαθμὸν συνετελέσθη ἐκ τῶν μᾶλλον ἀρίστων, πεπειραμένων καὶ ἐπὶ τούτοις ἐξειδικευμένων δημοσίων λειτουργῶν καὶ ὑπαλλήλων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρέχεται ἡ ἐγγύησις ὅτι ὁ νέος θεσμὸς ὡπλίσθη μὲ τὰς προϋποθέσεις διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν λίαν σημαντικὸν ρόλον ποὺ τοῦ ἐνεπιστεύθη ἡ Πολιτεία.

Ἤδη, Κύριοι Βουλευταί, ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμφάνισιν ἐνώπιον Ὑμῶν, καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τῶν προβλέψεων τῶν γενικῶν μεγεθῶν τοῦ κατατιθεμένου προϋπολογισμοῦ τοῦ 1962.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἔσοδα αἱ ἐκτιμήσεις ἐστηρίχθησαν:

1. Εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν δημοσίων εἰσπράξεων κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1961.

2. Εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος τοῦ πραγματοποιηθέντος κατὰ τὸ 1961 καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὑποκείμενον εἰς τὴν ἄμεσον φορολογίαν τμῆμα θὰ βελτιώσῃ ἀναλόγως τὴν ἀπόδοσιν τῶν οἰκείων εἰσπράξεων τοῦ 1962.

3. Εἰς τὴν διὰ πλήρες ἔτος ἀπόδοσιν τῆς φορολογίας τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 1961 αὐξηθέντων χρηματικῶν εἰσοδημάτων ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν τῶν φορολογουμένων διὰ παρακρατήσεως κατὰ τὸν χρόνον τῆς κτήσεως.

4. Εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν εἰσπράξεων ἐξ ἐμμέσων φόρων ἐκ τῆς διαθέσεως εἰς τὴν κατανάλωσιν τῶν ηὐξημένων χρηματικῶν εἰσοδημάτων τοῦ 1961 καὶ ἰδίᾳ τῶν τελευταίων αὐτοῦ μηνῶν.

5. Εἰς τὴν προβλεπομένην περαιτέρω αὔξησιν κατὰ τὸ 1962 τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος, τοῦ ὁποίου τμῆμα, τὸ καταναλωθησόμενον, βάσει τῶν ἀναγκῶν τοῦ πληθυσμοῦ, ἐντὸς τοῦ 1962, ἀναλόγως ηὐξημένον καὶ τοῦτο, θὰ βελτιώσῃ τοὺς ἐξ ἐμμέσων φόρων πόρους τοῦ προϋπολογισμοῦ.

6. Εἰς τὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν δημοσίων εἰσπράξεων καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς θέσεώς της ἐν Ἰσχύϊ, τῆς συμφωνίας συνδέσεως τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος. Ἡ ἐπίδρασις αὕτη βεβαίως θὰ εἶναι οὐχὶ ἀξία λόγου διὰ τὰ πρῶτα ἔτη, λόγῳ τοῦ μικροῦ κατ' αὐτὰ ποσοστοῦ τῆς ὁριζομένης μειώσεως τῶν δασμῶν.

7. Εἰς τὴν συνέχισιν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῆς νομοθεσίας μέτρων ἢ καὶ ἀναθεώρησιν αὐτῶν ἐπὶ σκοπῷ λυσιτελεστέρας ἐφαρμογῆς κατὰ τοῦ δυστρόπου τμήματος τῶν φορολογουμένων, τῶν ἀποφευγόντων τὴν πλήρη ἢ μερικὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεών των.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ σκέλος τῶν τακτικῶν ἐξόδων τοῦ ἔτους 1962 αἱ ἐκτιμήσεις ἐστηρίχθησαν εἰς:

1. Τὰς διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν ὑπηρεσιῶν ἀπαιτουμένας πιστώσεις, ἡ ἐκτίμησις τῶν ὁποίων ἐγένετο μετ' αὐστηρὸν τῶν πραγματικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν ἔλεγχον.

2. Τὰς ἀπαιτουμένας νέας πιστώσεις διὰ τὴν δι' ὁλόκληρον ἔτος καταβολὴν τῶν ἀπὸ 1 Ἰουλίου καὶ 1 Δεκεμβρίου 1961 γενομένων αὐξήσεων τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ δημοσίων λειτουργῶν καὶ ὑπαλλήλων, ὡς καὶ τῶν συνταξιούχων.

3. Τὰς ἀπαιτουμένας νέας πιστώσεις διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ μεταπολεμικοῦ δημοσίου χρέους.

4. Τὰς ηὐξημένας πιστώσεις τῶν δαπανῶν ἐκπαιδεύσεως καὶ κοινωνικῆς προνοίας, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀντιστοίχων κυβερνητικῶν προγραμμάτων.

5. Τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τῶν ὀργανισμῶν τῆς αὐτοδιοικήσεως.

6. Τὰς ηὐξημένας πιστώσεις τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας, πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ κυβερνητικοῦ προγράμματος διαρθρώσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς πρωτογενοῦς παραγωγῆς.

7. Τὴν ὑπαγορευομένην ἐνίσχυσιν τῶν πιστώσεων διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας.

8. Τὰς ἀναγκαίας πιστώσεις διὰ τὴν ἐθνικὴν ἄμυναν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς Χώρας.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκπληρώσεως τῶν γενικῶν καὶ εἰδικῶν τούτων σκοπῶν αἱ διὰ τοῦ τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ προβλεπόμεναι δαπάναι εἰς γενικὸν μέγεθος διαμορφοῦνται ὡς ἀκολούθως:

Ἔξοδα τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ 1962 ὑπολογίζονται εἰς δραχ. 18.590 ἑκατ. καὶ μετ' ἀφαίρεσιν τῶν ἐτησίως καταλειπομένων ἀδιαθέτων ὑπολοίπων τῶν πιστώσεων εἰς δρχ. 18.065 ἑκατ., ἔναντι ὁμοίων τοῦ 1961 16.097 ἑκατ. δραχμῶν. Ἐμφανίζουν δηλονότι αὔξησιν ἐν σχέσει πρὸς τὸ 1961 κατὰ 12,2%.

Ἡ σημειουμένη κατὰ τὸ 1962 μείζων ποσοστιαία αὔξησις τῶν δαπανῶν τοῦ τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ, ἔναντι τῆς τῶν ἀντιστοίχων ἐσόδων ὀφείλεται, εἰς τὰς νέας ὑποχρεώσεις αὐτοῦ, ἀνερχομένας εἰς δρχ. 1.702 ἑκατ.

Ἡ εἰδικωτέρα συνοπτικὴ ἀνάλυσις καὶ κατὰ γενικὰ μεγέθη τῶν σημαντικωτέρων φορέων ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιβαρύνσεως τοῦ σκέλους τῶν ἐξόδων τοῦ τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ, ἤτοι τοῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Δημοσίας Ἀσφαλείας, Ἐσωτερικῶν, Παιδείας, Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ὑγιεινῆς καὶ Γεωργίας παρουσιάζεται ὡς ἀκολούθως:

ΕΘΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Αἱ δαπάναι τοῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης ἀπετέλεσαν κατὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1962 ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας καὶ ἐμπεριστατωμένης ἐξετάσεως. Τοῦτο δὲ τόσον διὰ τὴν πρωταρχικὴν των ἐθνικὴν σημασίαν, ὅσον καὶ διὰ τὴν σπουδαιότητα ποὺ τὸ ὕψος των ἔχει εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ προϋπολογισμοῦ. Τελικῶς προεβλέφθη ὅτι θὰ ἀνέλθουν αἱ δαπάναι αὗται εἰς 3.350 ἑκατ. δραχμάς, ἔναντι 3.380 ἑκατ. δραχμῶν τοῦ ἔτους 1961. Προσαυξανόμενον τὸ μέγεθος τοῦτο καὶ κατὰ δρχ. 132 ἑκατ., διὰ ἔργα συμμαχικῶν συμβατικῶν ὑποχρεώσεων προβλεπομένων εἰς προϋπολογισμοὺς ἄλλων καθ' ἁρμοδιότητα ὑπουργείων, ὅπως τῶν ὑπουργείων Συντονισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν, καλύπτουν αἱ δαπάναι ἐθνικῆς ἀμύνης τὰ 18,2% τῶν διὰ τὸ αὐτὸ ἔτος προβλεπομένων ἐξ ἑλληνικῶν πηγῶν ἐσόδων τοῦ προϋπολογισμοῦ.

Ἐπίσης αἱ δαπάναι τῆς δημοσίας ἀσφαλείας δὲν παρουσιάζουν ἀξιόλογον αὔξησιν. Ἀπὸ δρχ. 1.161 ἑκατ., τὰς ὁποίας ἐμφανίζει ἡ προβλεπομένη ἐκτέλεσις τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1961, διαμορφοῦται ἡ πρόβλεψις διὰ τὸ 1962 εἰς δρχ. 1.179 ἑκατομμύρια.

Εἶναι γνωστὸν εἰς ὑμᾶς κύριοι βουλευταί, ὅτι κατὰ καιροὺς καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Βουλῆς ἐντόνως ἐπεκρίθη τὸ μέγεθος τῶν δαπανῶν τῆς ἐθνικῆς μας ἀμύνης.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἡ θέσις τῆς κυβερνήσεως εἶναι ἀπολύτως ἐκκαθαρισμένη. Ἡ Ἑλλὰς εἶναι χώρα μικρὰ καὶ οὐδένα ποτὲ ὁπωσδήποτε ἔθιξε πολὺ μακρὰν δὲ αὐτῆς κεῖται αἱ οἱαιδήποτε προκλήσεις.

Ἀντιθέτως διακαῶς εὔχεται οἱ μεγάλοι τῆς Γῆς ἀδιαλείπτως νὰ ἐμπνέωνται εἰς τὰς ἐνεργείας των ἀπὸ ὅσην σοφίαν καὶ σύνεσιν ἀπαιτεῖ ἡ καθολικὴ ἐπιταγὴ τῶν λαῶν διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς εἰρήνης ἐν ἐλευθερίᾳ.

Μέχρις ὅτου ὅμως ὁ κόσμος ἀποκτήσῃ τὸ αἴσθημα τῆς σταθερότητος τῆς εἰρήνης ἐν ἐλευθερίᾳ δέν δύναται ἡ Ἑλλάς, εἴτε νὰ παραγνωρίσῃ, εἴτε καὶ νὰ ὑποτιμήσῃ τὰς ἐπιταγὰς τῆς ἐθνικῆς της ἀμύνης, ὅπως προσδιορίζονται ἀπὸ τὴν ἱστορίαν της, τὴν γεωγραφικήν της θέσιν καὶ ἀπὸ τὰ συμμαχικά της δικαιώματα, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεώσεις.

Τὸ ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐντόνως ἐμφορεῖται ἀπὸ τὴν πίστιν της πρὸς τὴν εἰρήνην καὶ ρυθμίζει τὰ θέματα τῆς ἀμύνης της διὰ τὴν ἀποκλειστικὴν ἀντιμετώπισιν πάσης ἐναντίον της τυχὸν ἐπιθετικῆς ἐπιβουλῆς, προσθέτως μαρτυρεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὸ θέμα τοῦ ὕψους τῶν ἀμυντικῶν της δαπανῶν σημαντικῶς ὑστερεῖ ἄλλων χωρῶν, τῶν ὁποίων τὰς ἀμυντικὰς δαπάνας θὰ